

II. ЗА РАЗВИТИЕ-ТО НА УМОЗАКЛЮЧЕНИЕ-ТО.

Възвратно извождане на чястности отъ
общо-то.

§. 46.

Мы видѣхмы че за да си состави разумъ-тъ едно общо сужденіе отъ други чястны, дѣйствова индуктивно: и, като се стреми къмъ общо-то това сужденіе, като една рѣка въ океанъ-тъ си, разгледва внимателно чястны-тъ; и щомъ намѣри тукъ тамъ нѣкои прилики помежду имъ; дѣйствова аналогически и ги съединява въ едно общо. Индукція-та слѣдователно и Аналогія-та сѣ два источника на мисли-тъ ни, които получватъ свое-то начало въ безпредѣлна-та област на опытъ-тъ. И тѣй, като достигни разумъ-тъ ни до *едно общо*, въ кое-то части-тъ се явяватъ въ цѣло-то си, недѣлими-тъ познаватъ родъ-тъ си, вещество-то получава приличнѣ-тъ си формѣ: то се свърша вech формално-то *наведеніе* общаго на чястное, и вещественно-то *подведеніе* чястнаго подъ общее; — тукъ се утвърдява основаніе-то нашего знанія, кое-то се храни съ вещественны стихіи, а живѣе по законъ-тъ нашего духа. Отъ тукъ пакъ нашій разумъ съобщава, чрезъ извождане-то на чястности отъ общее, на мисляне-то си едно възвратно движеніе. Това движеніе друго нищо не е, освенъ едно силлогистическо развиванье на мисли-тъ ни, и тѣхно проявяванье въ форми-тъ на посредственно-то умозаклученіе. Примисляне-то же или силлогизмъ-тъ не е едно мисляне чисто фармално; — като се основава сирѣчь оно на обще-то сужденіе, трѣба да има работѣ и съ вещество-то; понеже оно се явява съ извѣстна-та форма. А това сродство на вещество-то съ формѣ-тъ е най